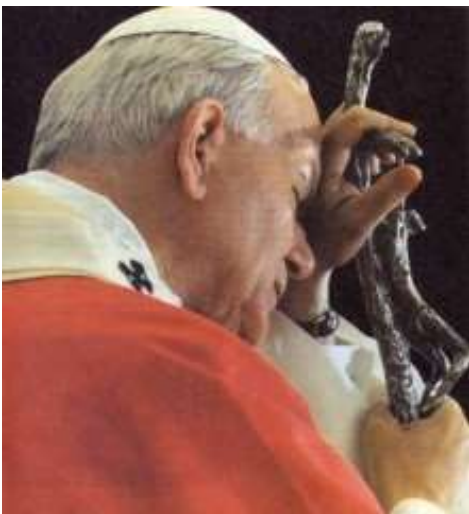

NHỚ VỀ ĐỨC THÁNH CHA GIOAN PHAULO II

... Trước mỗi chuyến viếng thăm mục vụ một quốc gia, Đức Thánh Cha Gioan Phaolo II (1978-2005) luôn luôn nghiên cứu kỹ lưỡng các vấn đề của quốc gia ấy.

Lúc ở tại Roma và mỗi khi có người nào đó thưa: “Xin Đức Thánh Cha cầu cho dân tộc chúng con” ngài trả lời ngay: “Đó là điều chúng ta đang làm!”

Hầu như Đức Thánh Cha luôn luôn có trước mắt hình ảnh quả địa cầu và luôn cầu nguyện cho mọi dân tộc sống rải rác khắp năm châu bốn biển. Nhưng khi đích thân thăm viếng mục vụ đất nước nào thì Đức Gioan Phaolo II dành trọn sự chú ý cho người dân ở nước ấy. Ngài chuẩn bị thật chu đáo trước mỗi chuyến đi. Chẳng hạn như: đọc các bản phúc trình, nói chuyện

với vị Sứ Thần Tòa Thánh và các nhà Thừa Sai để biết rõ người dân nơi xứ sở ấy đang đau khổ về vấn đề gì. Lúc đến tận nơi, Đức Gioan Phaolo II không chỉ hài lòng với các diễn văn dọn sẵn. Sau khi chính thức gặp Tổng Thống, các Bộ Trưởng, ngài muốn đi vào hoàn cảnh cụ thể của người dân.

Đôi khi đoàn xe đang đi, Đức Gioan Phaolo II bảo ngừng lại và nói: “Tôi muốn vào thăm căn nhà bé nhỏ nghèo nàn này và nói chuyện với người đang sống trong nhà”. Hoặc ngài nói: “Tôi muốn gặp gỡ gia đình này”.

Dĩ nhiên không ai có thể ngăn cản điều Đức Thánh Cha muốn làm. Thế là ngài vào nhà, cầu nguyện với người trong nhà và hỏi thăm họ cần gì mà ngài có thể giúp được.

Đó là chuyện thường xảy ra trong các chuyến viếng thăm mục vụ của Đức Thánh Cha Gioan Phaolo II.

Nhưng có lẽ chuyện nổi bật nhất tôi muốn nhắc lại là chuyện xảy ra tại Angola bên Phi Châu trong chuyến viếng thăm vào tháng 6 năm 1992. Một vị Giám Mục địa phương muốn chỉ cho Đức Thánh Cha thấy di tích sót lại của ngôi thánh đường đầu tiên được xây cất tại xứ của ngài. Đến nơi, vị Giám Mục kể cho Đức Thánh Cha nghe lịch sử ngôi thánh đường. Đức Gioan Phaolo II chăm chú lắng nghe, nhưng cùng lúc tư tưởng ngài vượt xa hơn nữa. Ngài nghĩ đến các túp lều tranh khốn khổ xiêu vẹo rải rác quanh ngôi thánh đường đổ nát. Khi câu chuyện kết thúc, vị Giám Mục mời Đức Thánh Cha lên xe, nhưng ngài không nói lời nào. Ngài lặng lẽ bước về một trong các túp lều tranh nằm cạnh đó. Một gia đình nghèo gồm vợ chồng và con cái đưa mắt ngơ ngác sợ hãi chăm chú nhìn Đức Thánh Cha. Xong, họ vội vàng mang chiếc ghế đẩu thô sơ mời Đức Thánh Cha ngồi. Ngài ngồi xuống với nụ cười hiền dịu như dấu hiệu khuyến khích đôi vợ chồng nghèo hãy đơn sơ kể chuyện cho Đức Thánh Cha nghe.

Thế nhưng - cũng tại Angola - có lẽ hình ảnh ghi đậm yêu thương trìu mến nhất là khi Đức Gioan Phaolo II gặp gỡ trẻ em. Ban đầu các em tỏ ra rụt rè sợ hãi, nhưng Đức Thánh Cha làm cho chúng tự nhiên ngay.

Ngài nháy mắt, nhíu đôi lông mày và cười thật tươi. Thế là các em thích thú nhập cuộc. Các em hiểu ngay sứ điệp yêu thương của Đức Thánh Cha. Chúng tiến lại gần. Rồi đưa thì kéo tay kéo áo, đưa khác trèo lên ngồi trên đầu gối Đức Thánh Cha. Đồi bên trái qua những giây phút tuyệt diệu. Sau cùng, không ai biết được đến từ đâu, một chai nước ngọt trái cây mở ra và tất cả cùng nhau uống ngon lành! Đây là hình ảnh trung thực nhất diễn tả đúng tâm tình của Đức Gioan Phaolo II: bộc trực, tò mò và rất chú ý đến thực trạng cuộc sống hàng ngày, ước ao gặp gỡ đích thật, vượt ra ngoài mọi nghi lễ ngoại giao và chính thức.

Các nhân viên an ninh tháp tùng Đức Gioan Phaolo II thường tỏ ra lo lắng sợ hãi thái quá. Thấy thế tôi trấn an họ:

- Quý vị nên cầu nguyện để không có gì đáng tiếc xảy ra, bởi vì, nguyên sự hiện diện của quý vị thôi không đủ đâu! Chỉ duy nhất Đức Mẹ MARIA mới có uy quyền lớn lao để bảo vệ che chở cho Đức Thánh Cha!

Chứng từ của ông Arturo Mari cựu nhiếp ảnh gia tờ Quan Sát Viên Roma.

... "Đường lối THIÊN CHÚA quả là toàn thiện, lời Chúa hứa được chứng nghiệm tỏ tường. Chính Người là khiên che thuẫn đỡ cho những ai ẩn náu bên Người. Ngoài Đức Chúa, hỏi ai là THIÊN CHÚA? Ai là núi đá độ trì, ngoài THIÊN CHÚA của ta? Chính THIÊN CHÚA đã làm cho tôi nên hùng dũng, và cho đường nẻo tôi đi được thiện toàn. Chúa cho đôi chân này lanh lẹ tựa chân nai. Người đặt tôi đứng vững trên đỉnh núi. Tập cho tôi theo phép binh đao, luyện đôi tay rành nghề cung nỏ. Lạy Chúa, Ngài ban ơn cứu độ làm khiên mộc chở che con. Ngài đưa tay uy quyền nâng đỡ, săn sóc ân cần giúp con lớn mạnh. Đường con đi, Chúa mở rộng thềm thang, chân con bước không bao giờ lỗi đảo" (Thánh Vinh 18, 31-37).

(Arturo Mari, "Arrivederci in Paradiso", Aprile 2006, Polonia, trang 121-122)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt